

saadant, virkeligt levende Forhold til Livet var den nødvendige Forudsætning for at kunne høste frisk Erkendelsesglæde af enhver Oplevelse, den ringeste saavel som den største, ja, selv af den smerteligste. Den, der ikke af Erfaring kendte den Lykke, som det var, naar en hidtil uoplukket Afkrog af Tankens eller Virkelighedens Verden oplodes for En, vidste overhovedet ikke, hvad det var at leve.

Disse Ord havde Skolelærer Mikkelsen ofte maattet tænke paa i Assistentens sidste Leveaar, hvor denne trods frygtelige Kræftlidelser holdt Modet oppe uden fremmed Trøst. Under selve Smerteanfaldene kunde han være ynkelig nok og jamre sig, saa man i de tre omliggende Huse maatte gaa omkring med Bomuld i Ørene; men naar man bagefter kom ind til ham, laa han med et Udtryk i sit Ansigt som En, der har haft en rig og dyb Nydelse. At Livet virkelig intet Øjeblik havde syntes ham helt uudholdeligt, bekræftedes ogsaa efter hans Død, da man fandt en ladt Revolver skjult i hans Natbordskuffe.

De sidste Dage laa han stille hen og vilde ikke se Nogen. Paa det sidste beskæftigede selve Opløsningsprocessens Forløb hans Tanker. Da han mærkede Dødskulden i sine Ben, bad han om et Spejl.

„Det er snart forbi,“ sagde han til Husholdersken, idet han gav hende Spejlet tilbage, — han havde allerede næsten mistet Synet.

Kort efter begyndte Dødskampen. Det var ved Aftenstid i stygt Vejr af Sydvest. Vinden peb som en syg Hund henne i Sprækken over Dørtærsklen, og Regnen slog mod Ruderne. Et Lys brændte ved Sengens Hovedgærde. Paa den nøgne Væg tikkede Faderens store Sølvur.

Den gamle Husholderske havde sendt Bud over til Skolelæreren, fordi hun ikke turde være ene med den Døende. Men der havde ikke været noget for ham at udrette. Assistenten laa de sidste Timer ganske stille og sov med en snorkende Lyd. Kort efter Midnat sank hans Hoved til Siden. De hørte kun et lille Suk, og han var død.

I det skønneste Oktobervejr med blaa Himmel og næsten stille Luft blev han Ugedagen efter sænket ned i Kirkegaardens Sand. En Snes Mennesker fulgte ham. Der blev sunget et enkelt Salmevers, men nogen Tale blev der ikke holdt, og Kirkeklokken hang stum i sin tjærede Galge. Saadan havde